

7. אורות הקודש ב שצה

1. קושי גדול יש בהציוור של השגת אלהות ויחסה להעולם ולכל הנבראים כולם, על פי הציוור של ההויה האלהית מחוץ להויה של העולם, אז נרצה הדבר כאלו איזה הצלחה עמדה, שהאלהים יהיה בחיובו המאושר מהכל, וכל הנבראים הם החסרים, ממניעת הצלחתם, לחיות כאלהים.
2. ומפני זה יש נטיה בנפש להציוור של האחדות הכוללת, המכרת רק את האלהות, ויודעת גם כן שכל גילוי פרטי איננו ענין האלהות, כי אם הכל, ומקור הכל, ומה שהוא למעלה למעלה מזה.
3. אבל מה שמחלק את הגילוי הפרטי מאלהות, איננו ענין של אמת מצד עצמו, אלא סמיות עינים שלנו גורמת כן, שאיננו מכירים כי אם את הפרטיות.
4. ואנו בעצמנו מציאותנו הפרטית בחסרונותיה היא סמיות עינים.
5. אבל גם דעה זו אינה מתאימה לכל יתר תנאי האושר הכמוסים בגנזי הלב.
6. מה שהוא מישב את הדעת הוא יסוד האושר שבחופש, הצדק החפשי המלא.
7. הטוב המוחלט, החפשי שנוטה בחופשו אל הטוב, הוא מחויב המציאות, וכל יחיד יכול להתעלות בעצם חופשו אל מקור החפץ הטוב, וכשירצה את הטוב המוחלט, ישתאב בגופא דמלכא.
8. ולא תהיה שום הבדלה בינו ובין אלהיו כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם.
9. חוזרים אנו לפי זה, שההויה האמתית היא האלהות, וכל ההויה הירודה ממעלת אלהים עליון איננה כי אם ירדת הרצון בבחירתו הבלתי שלמה, וזה גורם תוספת של גרעון.
10. וסוף כל סוף שכל הטומאה תכלה, והרצון מותך חופשו יתעלה אל הטוב המוחלט, ויהיה ד' אחד ושמו אחד.
11. והויה זו של חזרת הכל אל האלהות היא השלמות העליונה בהויה, ואין כח להשיג ערכה.
12. הרעיון שכל ההויה כולה היא רק ענין האלהות. ואין עוד דבר לגמרי מבלעדי ד', הוא מענג את הלב מאד.
13. התענוג הרוחני שהרעיון הזה מסבב הוא המופת על צד האמת המתבטא על ידו.

8. שמונה קבצים א סה

1. המחשבה בענין האלהות בשני הצדדים שלה - דהיינו: הצד האחד, בצורה המדברת על הבורא והבריאה מכל אחד בפ"ע, כאילו הוא נושא לעצמו, אלא שהם מחוברים יחד מתוך שהבורא מחיה את הבריאה והבריאה מקבלת חיים מהבורא, והצד השני, שאין שם שום מציאות של בריאה כלל, והשם בריאה הוא רק מושאל מצדנו, אנו נבראים אנחנו רק מפני צמצום השגתנו, ובאמת הכל הוא בורא, אלהים, אבל הכל הוא ענין אחר ותוכן אחר, שאין לו שום ערך אל התגלות חלקית, ואלהים הוא דוקא הכל ולא חלק מצד שהוא חלק - המחשבה הזאת פועלת בכל צד מצדיה פעולה מיוחדת על רוח האדם.
2. ההגיון והחשבון באים מצד המחשבה של הערכת העולם והבריאה לשני עינים.
3. אמנם השירה ומשאות הנפש באות מההסתכלות השניה, של מציאת האפסיות של הכל חוץ מהאלהים, ומלאת כבוד אלהים בכל.
4. המוסר הוא ענף מורכב מהגיון ושירה במיזוג נכון, כשיחסר ממנו כח אחד, לא יוכל לעמוד.
5. על כן כאשר ע"פ ההדרכה של המחשבה הראשונה, של החילוק שבין המחשבה על האלהים ועל העולם, מתגלה התאר של צדקת אלהים, של גדל המוסר המופיע לנו ע"פ המחשבה ביחש אל האלהים, והמוסר הזה מתמלא בחוקיו בהגיון וחשבון, כשאח"כ באה המחשבה השניה: עד האלהות, שצדקתו והדרת המוסר המתמלא מזכרונו כבר נקבע יפה בנשמה, מתגברת השירה ע"י ההצטיירות העליונה המלהיבה של אין עוד מלבדו, ומוסיפה היא פרי ברכה גם להמוסר.
6. אבל אם בראשית המחשבה לא תסתמן כ"א מצדה האחד של אין עוד מלבדו, לא היה שום מקום לשום ציור מוסרי ביחש האלהות לפעול עלינו.
7. אין אנו יכולים להכיר ערך מוסרי ביחש לעצם אחד מצדו לעצמו, כ"א ביחש מאחד לאחרים.
8. אע"פ שהרוממות הזאת של המחשבה, היא מתעלה על כל החזיון של ערך המוסר כולו, כמו שהיא מתעלה על כל המחשבות והגבולים, מ"מ האדם איננו יכרל לתפוש מחשבה רוממה מערכו המוגבל בכל מלא הודה - וערכי המוסר לעולם נדרשים שהיו נייעורים וחוזרים ונייעורים בכל הליכות החיים - עד אשר נוראה היא הסכנה שתוכל להתפשט מהתגברות המחשבה השניה על הראשונה.
9. אלא שגם בהתגברותה של המחשבה הראשונה, שכנפיה קצוצות, יוכל ג"כ רוח האדם לשקע, וע"י השיקוע יוכל לאבד חמודות רבות.
10. על כן אין תרופה אחרת, כ"א לסדר את הרעיון באופן כזה שתהיה המחשבה הראשונה מלבישה לעולם את השניה, ולא יגלו לעולם, כי הראשונה בתור לבוש לשניה העליונה ממנה.
11. ז"א מלביש את א"א, וד' הוא האלהים.